

Arrest

nr. 302 646 van 4 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeksters en hun advocaat E. DJAWA *loco* advocaat M. DOUTREPONT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Eerste verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 10 maart 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 14 maart 2022 om internationale bescherming. Tweede verzoekster, die eveneens verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 17 november 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 22 november 2022 om internationale bescherming. Op 23 augustus 2023 beslist de adjunct-commissaris ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoeksters aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1989 geboren te zijn in gemeente Santa Rosa de Lima in het departement La Union.

Op de leeftijden van respectievelijk vier, zeven en negen jaar werd u driemaal door drie verschillende nonkels seksueel misbruikt. Op uw twaalfde verhuisde u naar de gemeente Sociedad in het departement Morazan, om bij uw grootouders te gaan wonen. Op uw tweeëntwintigste verhuisde u naar de wijk Prado de San Miguel gelegen in het departement San Miguel, waar u samen met twee zussen en een nicht een huis van uw tante huurde. Nadat uw zussen en nicht uit dat huis vertrokken bleef u er alleen wonen. U bent lesbisch en leerde uw partner H. (...) (V. H. A. (...)) kennen in februari 2021 en rond mei 2021 kwam zij bij u wonen gezien u alleen woonde. Bende MS13 was aanwezig in uw wijk.

U behaalde een bachelor in communicatie in 2013 en werkte sindsdien in de mediasector. Begin 2020 begon u te werken voor Canal 9 in La Union als productie- en redactiemedewerker achter de schermen. Toen de pandemie uitbrak, weigerden vele van uw collega's hun job nog uit te oefenen. Hierdoor kreeg u er een heel aantal verantwoordelijkheden bij waardoor u zich bezighield met cinematografie, verslaggeving ter plaatse en beheer van sociale media. Vanaf het moment dat u begon te werken voor de mediasector, werd u net zoals andere vrouwen op verschillende momenten seksueel geïntimideerd en belaagd door collega's en werkgevers.

In november 2021 merkte u dat er geregeld een onbekende auto met geblindeerde ruiten voor uw huis stond. Toen u op een dag voor uw huis stond te wachten op een vriendin, werd u benaderd door een witte auto. De man in de auto deed zijn raam open en vroeg u om in te stappen in de auto. Wanneer u weigerde, insisterde de man dat u diende in te stappen zodat jullie elkaar beter konden leren kennen. U antwoordde dat u de politie zou bellen indien hij niet onmiddellijk vertrok. Kort hierop kwam uw vriendin uw straat ingereeden, waarop de man in de witte auto wegreed. U besliste om de man samen met uw vriendin te achtervolgen, zodat u zijn nummerplaat kon noteren.

In januari 2022 werd uw WhatsApp profiel gehackt. Kort hierop werd de WhatsApp groep die u deelde met andere journalisten van over heel het land eveneens gehackt.

Op 10 februari 2022 werd u vlakbij uw huis benaderd door drie bendeleden, die zeiden alles over u en uw familie te weten. Ze zeiden dat u diende te stoppen met uw job, gezien u anders vermoord zou worden. Na deze confrontatie begaf u zich onmiddellijk naar het politiekantoor in San Miguel, waar u aangifte deed van het incident. Na het neerleggen van uw klacht, ging u rechtstreeks naar uw moeder die in Jocoro woont. H. (...) keerde evenmin terug naar huis en ging onderduiken bij haar tante in Morazan. U verbleef vier à vijf dagen ondergedoken bij uw moeder, waarna u besliste om bij uw oma in Santa Rosa de Lima te gaan onderduiken. Nadat u daar ongeveer een week had verbleven, ging u naar Sociedad in Morazan waar uw andere grootouders wonen. U verbleef er anderhalve week, waarna u naar een verre tante van uw oma ging die in Gotera in Morazan woonde. Daar verbleef u eveneens ongeveer anderhalve week.

Op een gegeven moment kwamen enkele onbekende mannen uw grootvader in Sociedad om hulp vragen omdat hun auto in panne lag. U vermoedt dat deze mannen mogelijk bendeleden waren.

Wegens een vrees voor uw leven besliste u het land te zullen verlaten. U verliet El Salvador op 9 maart 2022 en kwam de volgende dag aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 14 maart 2022. H. (...) bleef ondergedoken wonen bij haar tante in Morazan tot zij op haar beurt El Salvador verliet op 16 november 2022. Ze kwam de volgende dag aan in België en diende haar verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2022. U vreest enerzijds vermoord te worden door bendeleden omwille van uw werk als journaliste. Anderzijds vreest u uw identiteit te zullen moeten achterhouden in El Salvador omdat uw geaardheid er niet wordt geaccepteerd.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, alsook uw perskaart, een klacht en enkele krantenartikelen neer. Verder legt u uw diploma, foto's en een video van uw werk, documenten betreffende uw vlucht uit El Salvador, foto's met H. (...), medische documenten en een krantenartikel over bendelid El Scrapy neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legt medische documenten neer waarin u wordt doorverwezen naar een arts-specialist in de orthopedie en waarin tevens werd opgenomen dat u aan psychische stress lijdt en hiervoor medicatie inneemt (CGVS, p. 15). U kan echter aan de hand van deze loutere documenten niet aantonen dat u niet ten volle zou kunnen deelnemen aan de procedure voor internationale bescherming. Uit het persoonlijke onderhoud is ook gebleken dat u in staat was om uitgebreide verklaringen af te leggen en de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, de situatie in uw land van herkomst, en alle stukken uit uw administratief dossier, blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U stelt voornamelijk te vrezen vermoord te zullen worden door bendeleden omdat u als journaliste werkte en hierdoor met de dood bedreigd werd door hen (CGVS, p. 13 en p. 14). U en H. (...) leggen echter verschillende lacunaire, tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen af, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen wat dit betreft.

Vooreerst roept u in dat u reeds enige tijd voor u door de bendeleden bedreigd werd, onbekende auto's met geblindeerde ramen in uw straat zag en dat zich uiteindelijk een incident met een witte auto voordeed. Evenwel vermeldde u op de DVZ niets over de vreemde auto's in uw straat, noch over de aanspreking door de man in de witte auto (CGVS vragenlijst, 3.5 en 3.7). U haalt zelf aan tijdens het begin van uw persoonlijk onderhoud dat u op de DVZ had gezegd dat er een viertal maanden voor de concrete problemen vreemde auto's uw huis voorbijreden maar dat dit niet werd opgenomen in uw verklaringen (CGVS, p. 3). Dat u deze incidenten wel zou hebben vermeld, maar deze niet werden genoteerd is slechts een blote bewering. De ambtenaar van de DVZ heeft geen belang bij het weglaten van delen van uw verklaringen. Bovendien geeft u zelf toe dat uw verklaring u werd voorgelezen en dat u geen omissies had opgemerkt, u zou dit pas hebben opgemerkt op het moment dat u uw relaas aan uw advocaat vertelde (ibid.). Zelf zegt u aan het begin van uw onderhoud ook niets over het incident met de man in de witte auto, dat evenmin werd opgenomen in uw verklaringen bij de DVZ. Dat er over deze incidenten niets vermeld staat in uw interview bij de DVZ, doet dan ook reeds twijfel rijzen over de waarachtigheid van deze problemen.

Verder valt op dat u zelfs tijdens uw vrij relaas, waar u werd aangespoord uw problemen op gedetailleerde en nauwkeurige wijze weer te geven, slechts kort vermeldt dat u in november 2021 vreemde voertuigen en mensen rond uw huis begon op te merken (CGVS, p. 13). Wederom zegt u niets over het incident met de man in de witte auto. Pas wanneer u later wordt gevraagd om meer te vertellen over de vreemde voertuigen en onbekende mensen in uw straat, geeft u een nooit eerder vertelde versie van de feiten weer. U vertelt tevens voor de eerste maal over het incident met de man in de witte auto. Wanneer u wordt gevraagd waarom u hierover niet eerder tijdens uw onderhoud vertelde, zegt u dat u het wel vermeldde aan het begin van uw onderhoud en ook tijdens uw interview op de DVZ. Dat u dit zou hebben vermeld op de DVZ is, zoals supra reeds opgemerkt, slechts een blote bewering waar weinig rekening mee kan worden gehouden. Dat u aan het begin van uw onderhoud op het CGVS verklaarde dat uw verklaringen bij de DVZ over de vreemde auto's niet werden genoteerd, verklaart daarnaast uw gebrekkige en beknopte verklaringen van tijdens uw relaas niet (CGVS, p. 3 en p. 19). U wordt dan ook gevraagd waarom u het incident met de witte auto niet tijdens uw relaas aanhaalde, toen u de kans kreeg om over uw problemen te vertellen. U zegt dat u vele problemen heeft gekend en die niet allemaal kon toelichten, waardoor u die heeft proberen samen te vatten (CGVS, p. 19 en p. 20). Gezien u voorafgaand aan uw relaas uitdrukkelijk werd gevraagd om uw problemen in detail weer te geven en gezien u zelf verklaart dat de incidenten met de auto's zeer belangrijke elementen zijn, overtuigen uw verklaringen niet (CGVS, p. 3). Dat u wederom spontaan niet vertelt over het incident met de man in de witte auto, zijnde een deel van uw problemen, is opvallend en stelt de waarachtigheid van uw verklaringen verder in vraag.

Ook uw partner, H. (...), vermeldt dit incident niet spontaan. Wanneer haar namelijk wordt gevraagd of er nog iets anders gebeurde betreffende de auto's, behalve dat ze voor uw huis geparkeerd stonden, zegt zij nog steeds van niet. Ter verduidelijking gevraagd of jullie nog problemen hebben gekend met de auto's,

bevestigt zij opnieuw van niet. Pas wanneer haar wordt gevraagd of ze enig idee heeft waarom u vertelde dat u ooit werd aangesproken door een man die in één van die auto's zat, bevestigt H. (...) dat kort. Gevraagd hoe het komt dat ze zich dat incident niet meer herinnerde, zegt H. (...) vaagweg dat ze zich het simpelweg niet meer herinnerde (CGVS (...), p. 9). Dat ze zich zo een incident, waarbij u persoonlijk en ernstig belaagd bent geweest, niet zou herinneren is erg opvallend en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Er wordt verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen gezien deze inconsistent zijn met de verklaringen van H. (...) over het incident met de man in de witte auto. Zo zegt ze dat u snel wegwandelde en naar huis ging, waarop de man ook wegreed (CGVS (...), p. 9). Dit staat in scherp contrast met uw eigen verklaring, waar u verklaart dat de man wegreed op het moment dat uw vriendin uw straat betrad en dat jullie hem vervolgens achtervolgden (CGVS, p. 19). Wanneer H. (...) dan ook wordt gewezen op uw verschillende verklaringen, zegt ze simpelweg dat u haar dat niet heeft verteld (CGVS (...), p. 9). Dit staat dan weer in contrast met uw eigen verklaring, waar u uitdrukkelijk stelt dat u H. (...) op de hoogte bracht van de volledigheid van de gebeurtenissen. Wanneer u dan ook wordt gevraagd hoe het komt dat H. (...) niets wist over dat u op een vriendin aan het wachten was en u die man uiteindelijk heeft achtervolgd, zegt u dat uw partner veel vergeet (CGVS p. 25). Gelet op het grote verschil in verklaringen en gezien de ernst van de feiten, weet uw verklaring niet te overtuigen. De tegenstrijdige verklaringen van H. (...) doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Gelet op de bovenstaande elementen moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vreemde auto's voor uw huis, noch aan het incident met de man in de witte auto. Voor zover het incident met de man in de witte auto te maken heeft met uw eigen problemen, en niet die van H. (...), wordt er afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas gezien geen geloof kan worden gehecht aan het incident zoals door u en H. (...) weergegeven (CGVS, p. 21). De ongeloofwaardigheid van de situatie waarin vreemde auto's voor uw huis stonden, heeft onvermijdelijk een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van de rest van uw relaas.

Waar u inroept dat u op een dag rechtstreeks door bendeleden werd aangesproken in verband met uw activiteiten als journalist, komen uw verklaringen in uw klacht niet overeen met uw verklaringen op het CGVS (CGVS, p. 13, p. 14 en p. 22). Zo werd er in uw klacht opgenomen dat de bendeleden op 10 februari zeiden dat u de wijk diende te verlaten, gezien ze u anders zouden vermoorden (zie klacht). U wordt geconfronteerd met uw verklaringen in uw klacht en wordt gewezen op de volgende twee bijhorende vaststellingen. Enerzijds staat er in de klacht niets over de bedreigingen van de bendeleden, zoals u die op het CGVS weergeeft (CGVS, en p. 22). Anderzijds vermeldt u tijdens uw persoonlijk niet dat de bendeleden u vroegen om de wijk te verlaten. Hierop reageert u slechts dat uw verklaringen niet correct werden genoteerd bij de politie en dat u wel degelijk dezelfde verklaringen aflegde als op het CGVS (CGVS, p. 24 en p. 25). Dit is slechts een blote bewering van uw zijde. Bovendien mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zelf aanhaalt dat uw verklaringen in uw klacht, door uzelf neergelegd als bewijs, verschillen van de werkelijke feiten. De verschillende verklaringen in uw klacht en op het CGVS doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Verder komt het niet aannemelijk over dat H. (...) gedurende negen maanden bij haar tante in Morazan zou hebben verbleven en gewerkt, ten gevolge van de bedreigingen die u had gekregen, maar dat ze geen idee heeft over waar in Morazan ze gedurende die negen maanden heeft geleefd. Wanneer haar een eerste keer wordt gevraagd waar in Morazan haar tante woonde, zegt ze dat Morazan een dorp is. Wanneer ze er vervolgens op wordt gewezen dat Morazan een groot departement is, zegt ze dat het zoals San Miguel is en niet zo groot is (CGVS (...), p. 10). De verklaring van H. (...) staat in scherp contrast met algemene informatie, waaruit blijkt dat Morazan een departement is en een oppervlakte van 1447 km² in beslag neemt. Dit is reeds opvallend. Gevraagd aan H. (...) of ze namen van wijken in Morazan kan opnoemen, zegt ze van niet gezien ze vele zorgen had destijds en zo'n informatie niet onthield (CGVS (...), p. 11). Dat H. (...) gedurende negen maanden woonde en daarnaast ook werkte in Morazan, maar verder absoluut geen idee heeft van waar ze zich bevond is weinig aannemelijk. De gebrekkige kennis van H. (...) over haar verblijfplaats in Morazan doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar onderduiken, wat op zijn beurt verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas dat ten grondslag ligt van haar onderduiken.

Verder is het eigenaardig dat H. (...) enerzijds een angst zou hebben gekoesterd jegens bendes, maar anderzijds niet op de hoogte is van welke bendes aanwezig waren op de plaatsen waar ze onderdook en die ze bezocht. Wanneer haar wordt gevraagd of er een bende aanwezig was op de plaats waar ze woonde in Morazan, zegt ze dat ze dat niet weet. Ze voegt eraan toe dat het geen gespreksonderwerp

was met haar familie (CGVS (...), p. 12). Gezien ze onderdook wegens problemen met een bende, is het erg opvallend dat ze zich niet zou hebben geïnformeerd over de aanwezigheid van bendes op haar verblijfplaats in Morazan. Dezelfde redenering geldt voor de aanwezigheid van bendes in Alto Nuevo in San Miguel, waar H. (...) haar kinderen ging bezoeken. Ook hier weet H. (...) niet welke bende aanwezig was. Wanneer haar wordt gevraagd of dat geen belangrijke informatie was voor haar voordat ze haar kinderen ging bezoeken, bevestigt ze dat en zegt ze dat ze daarentegen niet veronderstelde dat er een verband zou bestaan tussen de bendeleden die K. (...) hadden aangesproken en de bendeleden in Alto Nuevo (CGVS (...), p. 13). Als Salvadoraanse vrouw, geboren en getogen in het land, mag redelijkerwijs verwacht worden dat ze op de hoogte is van de basis modus operandi van bendes, waarbij ze over heel het land met elkaar in contact staan. Dat H. (...) er niet bij zou stilstaan dat er een verband zou kunnen bestaan tussen bendes in verschillende wijken is weinig aannemelijk, waardoor het nonchalante gedrag van H. (...) verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar onderduiken en aldus aan uw relaas.

Verder is het uiterst opmerkelijk dat u verklaart een mail te hebben gestuurd naar uw werkgeven om uw ontslag in te dienen, maar dat u stelt deze mail niet te kunnen neerleggen omdat u deze heeft verwijderd. Meer nog, na aankomst in België -waar u naartoe kwam om asiel aan te vragen- stelt u uw gsm te hebben geformatteerd en zo al het mogelijke bewijs dat u erop had staan te hebben verwijderd (CGVS, p. 25 en p. 26). Waarom u zelf bewijsstukken met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming zou vernietigen is uiterst onduidelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS de hack van de WhatsAppgroep met journalisten in niet betwist, maar dat niet kan worden vastgesteld dat u zelf deel uitmaakte van die groep, noch dat u hierdoor problemen heeft gekend (CGVS, p. 16 en p. 17). U legt wat dit betreft geen enkel document neer. Doordat uw algemene geloofwaardigheid supra reeds werd aangetast door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, zie supra, wordt er onvermijdelijk ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de WhatsAppgroep en uw rol daarin.

Gelet op het geheel der elementen supra dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en problemen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de mogelijkheid dat de mannen die in panne stonden in Sociedad ook maar iets te maken hebben met uw problemen (CGVS, p. 13 en p. 28).

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met uw werk, kunnen deze geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als journaliste op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De documenten die u neerlegt kunnen de aard van deze beslissing niet veranderen. Uw paspoort heeft betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Uw bachelorsdiploma in communicatie heeft betrekking op uw hogere studies, die niet onmiddellijk worden betwist door het CGVS. Uw perskaart, foto's en video van uw werk hebben betrekking op uw werk als journaliste voor Canal 9, wat evenmin onmiddellijk wordt betwist. De krantenartikelen zijn volgens u artikelen waaraan u heeft meegewerkt (CGVS, p. 12). Hoewel nergens op de artikelen uw naam wordt vermeld, betwist het CGVS dit niet onmiddellijk (CGVS, p. 16). De artikelen, die handelen over de algemene situatie in El Salvador, kunnen de ongeloofwaardigheid van uw relaas echter niet herstellen. Het krantenartikel over bendelid El Scrapy, dat u volgens u op 10 februari 2022 bedreigde, heeft betrekking op zijn gevangenneming eind september 2022 en heeft verder geen betrekking op u (CGVS, p. 22). Het krantenartikel kan de ongeloofwaardigheid van uw relaas supra niet herstellen. De documenten met vluchtinformatie hebben betrekking op uw vlucht uit El Salvador op 9 maart 2022 en kunnen de supra gedane vaststellingen niet wijzigen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u op basis van uw geaardheid evenmin in aanmerking komt voor internationale bescherming. U stelt dat u niet kunt terugkeren naar El Salvador omdat u uw eigen identiteit

zou moeten achterhouden terwijl u zich daar slecht bij voelt (CGVS, p. 15). Het CGVS trekt uw seksuele oriëntatie niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieële vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit.

Wat betreft wetten en beleid, overstijgt El Salvador de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTI-gemeenschap. Zo heeft El Salvador verschillende internationale mensenrechtenverdragen ondertekend en is het het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Leden van de LGBTI-gemeenschap worden tegen discriminatie beschermd door een arrest van het Hooggerichtshof uit 2009, door het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010. Overigens ging in 2015 de wet tegen haatmisdrijven van kracht. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Ter zake wordt verwezen naar een rechtszaak van 28 juli 2020 waarbij drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf werden veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTI-gemeenschap in El Salvador. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Ook UNHCR heeft in de Eligibility Guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden “depending on the particular circumstances of the case”. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Zo blijkt niet dat u ernstige problemen heeft gekend in El Salvador omwille van uw geaardheid. U stelt dat u steeds gebukt ging onder seksuele belaging vanaf dat u begon te werken voor de mediasector. U verloor verschillende kansen om carrière te maken omdat u niet inging op de seksuele insinuaties van welbepaalde mannen. Zo werd u ook twee jaar lang belaagd door een collega bij Radio L. (...), die uw e-mail en andere accounts hackte. Wanneer u dit aangaf bij uw overste, werd de schuld voor het gedrag van uw collega bij u gelegd. Uw overste vroeg u tevens waarom u niet inging op de avances van uw collega en vroeg u of u misschien lesbisch was (CGVS, p. 18 – p. 20). Ook viel uw overste bij Kanaal 23 u lastig, net zoals hij andere vrouwen die er werkten lastigviel. Hij intimideerde u met woorden en probeerde u eenmaal onder dwang te kussen, waarna u direct uw ontslag gaf (CGVS, p. 8). U verklaart dat alle vrouwen binnen de mediasector te maken krijgen met grensoverschrijdend gedrag (CGVS, p. 20). Hier dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden vastgesteld dat u onder deze problemen leed omwille van uw geaardheid. Hoewel het CGVS zulke feiten betreurt, zijn deze problemen daarnaast hoe dan ook niet zwaarwichtig genoeg opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Daarnaast onderhield u sinds februari 2021 een relatie met H. (...) en woonden jullie sinds ongeveer mei 2021 ook samen in hetzelfde huis (CGVS, p. 5). Hieruit blijkt niet dat u uw geaardheid in El Salvador absoluut niet kon beleven. Verder zijn er evenmin aanwijzingen dat u ernstige problemen kende met uw

familie omwille van uw geaardheid. U verklaart weliswaar dat uw moeder op de hoogte is van uw geaardheid, maar het niet aanvaardt (CGVS vragenlijst, 3.7). Gezien u echter voor vertrek uit het land bij uw moeder kon onderduiken en tot op heden nog steeds dagelijks contact onderhoudt met haar, blijkt niet dat u ernstige problemen kent met haar (CGVS, p. 7 en p. 26). Uw zussen zijn verder eveneens op de hoogte van uw geaardheid, maar spreken er niet over (CGVS vragenlijst, 3.7). Hieruit en uit het feit dat u wekelijks met uw zussen spreekt, kan evenmin het bestaan van ernstige problemen worden afgeleid.

De foto's die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De foto's met H. (...) ondersteunen weliswaar in beperkte mate de geloofwaardigheid van jullie relatie, die niet onmiddellijk wordt betwist. Op basis van de relatie in se komt u echter niet in aanmerking voor internationale bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat u op basis van het seksuele misbruik gepleegd door uw nonkels toen u nog een klein kind was, niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, gezien er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vrees niet langer actueel is (CGVS vragenlijst, 3.7 en CGVS, p. 20). Behalve dat uw nonkels het seksuele misbruik nooit toegaven, blijkt uit uw verklaringen immers niet dat u nog verder problemen heeft gekend wat dit betreft (CGVS vragenlijst, 3.7). Voor de rest zijn er ook geen aanwijzingen dat u nog risico zou lopen ten aanzien van uw familie (CGVS, p. 20).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht

het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviserd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. de partner van eerste verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de wijk Milagro de la Paz, in het departement San Miguel. U woonde er samen met uw oudere broer, zijn vrouw – die u als een moeder aanziet – en uw kinderen.

In 2018 ging u uit elkaar met uw ex-partner, de vader van uw zoon M. (...). Uw ex-partner vermoedde dat u lesbisch was, wat klopt, en gedroeg zich jaloers en agressief tegen u. U legde in februari 2019 klacht neer tegen hem. In december 2019 zocht uw ex-partner u thuis op en sloeg hij u na een ruzie in het gezicht.

In februari 2021 leerde u uw partner K. (...) (K. B. V. F. (...)) kennen. Omstreeks mei 2021 verhuisde u naar het huis waar K. (...) woonde, gelegen in de wijk Prado de San Miguel in hetzelfde departement. Bende MS13 was aanwezig in de wijk. U werkte als schoonheidsspecialiste. K. (...) werkte als journaliste bij Canal 9.

In november 2021 merkten u en K. (...) op dat er geregeld onbekende auto's voor jullie huis stonden. Op een dag werd K. (...) vlak bij jullie huis benaderd door een witte auto. De man in de auto deed zijn raam open en vroeg haar om in te stappen in de auto, wat K. (...) weigerde. K. (...) wandelde snel naar huis, waarop de man ook wegreed.

In januari 2022 werd het WhatsApp profiel van K. (...) gehackt. Kort hierop werd de WhatsApp groep die K. (...) deelde met andere journalisten van over heel het land eveneens gehackt.

Op 10 februari 2022 werd K. (...) vlakbij jullie huis benaderd door drie bendeleden, die zeiden alles over haar en haar familie te weten. Ze zeiden dat ze diende te stoppen met haar job, gezien ze anders vermoord zou worden. Na deze confrontatie begaf K. (...) zich onmiddellijk naar het politiekantoor in San Miguel, waar ze aangifte deed van het incident. Na het neerleggen van haar klacht, belde ze op om u in te lichten en ging ze zelf rechtstreeks naar haar moeder die in Jocoro woont. Tot op moment van vertrek uit het land woonde K. (...) afwisselend bij verschillende familieleden op verschillende plekken in het land. Zelf keerde u na het incident op 10 februari 2022 evenmin terug naar huis. U ging naar uw tante in Morazan, waar u gedurende negen maanden onderdook.

K. (...) verliet El Salvador op 9 maart 2022 en kwam de volgende dag aan in België. Ze diende haar verzoek om internationale bescherming in op 14 maart 2022. U verliet op uw beurt El Salvador op 16 november 2022 en kwam de volgende dag aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2022. U vreest de bendeleden die K. (...) bedreigden omwille van haar werk. Daarnaast vreest u ook uw ex-man.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, alsook een klacht en informatie betreffende uw vlucht uit El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, de situatie in uw land van herkomst, en alle stukken uit uw administratief dossier, blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw vrees voor de benedeleden, beroept u zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw partner K. (...). In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze motieven luidt als volgt: "(...)"

Voor zover u zich beroept op dezelfde problemen, wordt dezelfde motivering overgenomen en dient te worden vastgesteld dat er voor u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld.

Verder dient te worden opgemerkt dat u op basis van uw problemen met uw ex-partner, de vader van uw zoon M. (...), niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Ten eerste zijn er geen objectieve risico elementen waaruit blijkt dat uw ex-partner op basis van zijn profiel een toekomstig gevaar voor u zou vormen. Zo blijkt namelijk niet dat uw ex-partner deel was van een criminele groepering. Ten tweede blijkt uit de klacht die u neerlegt dat de politie uw klacht wel degelijk in ontvangst heeft genomen en u beschermingsmaatregelen werden verleend. Zo kreeg uw ex-partner een verbod opgelegd om u of uw familie nog langer lastig te vallen, te intimideren, te bedreigen of op eender welke andere manier te misbruiken. Verder werd uw ex-partner ook een verbod opgelegd om uw huis of werkplaats te betreden. De beschermingsmaatregelen kenden een geldigheidsduur van drie maanden. Dat u verklaart dat u in december 2019, toen uw man u in het gezicht sloeg, de politie belde maar zij niet kwamen opdagen is slechts een blote bewering. Bovendien blijkt niet dat u zelf nog na het verstrijken van de geldigheid van de beschermingsmaatregelen in mei 2019 ooit nog naar de politie bent gegaan om bescherming te vragen, wat redelijkerwijs mag worden verwacht van iemand die zich in een bedreigende situatie bevindt. Dat u dit nooit meer opnieuw deed, wijst op het tegendeel. Verder dient te worden opgemerkt dat u uw ex-partner af en toe nog zag in de periode dat u bij K. (...) inwoonde, gezien hij jullie zoon kwam ophalen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u toen nog problemen met hem heeft gekend (CGVS, p. 13 en p. 14). Hoewel u verklaart dat de verschijning van de vreemde auto's voor jullie huis mogelijks een onderneming was van uw ex-man, werden deze incidenten ongeloofwaardig geacht en kan er hier aldus evenmin rekening mee worden gehouden (CGVS, p. 8). Uit het geheel aan elementen blijkt enerzijds dat uw ex-partner geen danig risico voor u vormt en blijkt anderzijds dat u op de bescherming van de Salvadoraanse politie kon rekenen. De toekenning van een beschermingsstatus is hier dan ook niet aan de orde. De klacht die u neerlegt kan deze vaststelling niet wijzigen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u op basis van uw geaardheid evenmin in aanmerking komt voor internationale bescherming. U haalt namelijk in dit verband zelf geen persoonlijke en concrete vrees aan. U zegt slechts dat er in El Salvador veel discriminatie heerst tegen homoseksuelen en lesbiennes (CGVS vragenlijst, 3.8). Het CGVS trekt uw seksuele oriëntatie niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in El Salvador op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieele vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit.

Wat betreft wetten en beleid, overstijgt El Salvador de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTI-gemeenschap. Zo heeft El Salvador verschillende internationale mensenrechtenverdragen ondertekend en is het het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Leden van de LGBTI-gemeenschap worden tegen discriminatie beschermd door een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010. Overigens ging in 2015 de wet tegen haatmisdrijven van kracht. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Ter zake wordt verwezen naar een rechtszaak van 28 juli 2020 waarbij drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf werden veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTI-gemeenschap in El Salvador. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar

lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Ook UNHCR heeft in de Eligibility Guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden “depending on the particular circumstances of the case”. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit is in eerste instantie zo omdat u zelf geen concrete en persoonlijke vrees op basis van uw geaardheid aanhaalt. Uit het gebrek aan verklaring hierover kan worden afgeleid dat u geen ernstige problemen heeft gekend. Verder komt u op basis van de problemen met uw ex-partner, die vermoedt dat u lesbisch bent, zoals supra vastgesteld niet in aanmerking voor internationale bescherming. Daarnaast onderhield u sinds februari 2021 een relatie met K. (...) en woonden jullie sinds ongeveer mei 2021 ook samen in hetzelfde huis (CGVS, p. 6 en CGVS (...), p. 5). Hieruit blijkt niet dat u uw geaardheid in El Salvador absoluut niet kon beleven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf.

Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviserd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen de aard van uw beslissing niet veranderen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. De informatie betreffende uw vlucht uit El Salvador kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969 (hierna: Protocol van 31 januari 1967), van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van “*de onafhankelijkheidsplicht*”, van “*de onpartijdigheidsplicht*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Verzoeksters brengen vooreerst in herinnering dat het niet de rol is van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) “*om zo goed mogelijk alle tegenstrijdigheden op te zoeken in een asielrelaas*”. Daarna gaan zij als volgt in op de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en op de overige motieven van deze beslissingen wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus:

“7. Het CGVS meent dat K. (...)’s verzoek om internationale bescherming voornamelijk gebaseerd zou zijn op een vrees om vermoord te worden door mareros omwille van haar werk als journaliste en dat haar verklaringen dienaangaande en degenen van haar partner H. (...) wat dit betreft « lacunair, tegenstrijdig en niet-aannemelijk » zouden zijn, waardoor gans hun asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn. Deze argumenten zullen hierna samengevat en tegengesproken worden.

8. Zo stelt K. (...) dat zij reeds enige tijd voordat zij door mareros werd bedreigd onbekende auto's met geblindeerde ramen in haar straat zag, terwijl dat zij hiervan geen melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch over de aanspreking door de man in de witte auto(i). Dat K. (...) bij aanvang van haar verhoor op het CGVS meldde dat dit onvermeld werd gelaten in haar gehoorverslag, biedt volgens het CGVS geen soelaas omdat « de ambtenaar van de DVZ [...] geen belang [heeft] bij het weglaten van delen van uw verklaringen », wat, nog steeds volgens het CGVS, « twijfel doet rijzen over de waarachtigheid van deze problemen ». Ook meent het CGVS dat K. (...) dit incident maar « kort » vermeldt tijdens haar vrij relaas op het CGVS en er pas na aansporing van de PO op terugkomt, waarbij het CGVS besluit: « Dat u wederom spontaan niet vertelt over het incident met de man in de witte auto, zijnde een deel van uw problemen, is opvallend en stelt de waarachtigheid van uw verklaringen verder in vraag ».

Ook H. (...) vermeldt dit incident niet spontaan, maar pas na aanspreking van de PO hierover. Haar verklaring om dit niet spontaan te hebben vermeld, nl. dat zij zich dit incident niet herinnerde, vindt het CGVS verder afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Wat dit betreft valt er vooreerst op te merken dat dit incident weliswaar werd vermeld door beide verzoeksters. Dat het CGVS acht dat zij dit « spontaner » of « uitgebreider » hadden moeten doen, is een subjectieve beoordeling. Verzoeksters hebben immers de nadruk gezet op de incidenten dat zij belangrijker of erger achtten, nl. de rechtstreekse bedreigingen van K. (...).

In tegenstelling met de beginselen supra herhaald (§ 6), focust het CGVS zodoende op de details en afwezigheid van details, wat niet mag:

« (...) »⁴

Ook kan dit eerder wijzen op problemen bij het leiden van het verhoor (die behoorlijk lang was) dan op een ongeloofwaardig relaas van verzoeksters:

« (...) »⁵

9. Het CGVS stelt ook dat K. (...) en H. (...) tegenstrijdige verklaringen afleggen wat betreft het incident met de witte auto: volgens K. (...) achtervolgden zij de man in de witte auto samen met haar vriendin, toen deze haar straat betrad, terwijl H. (...) beweert dat K. (...) snel wegwandelde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt H. (...) dat K. (...) dit haar niet heeft verteld, terwijl K. (...) beweert dat zij H. (...) op de hoogte heeft gebracht van de volledigheid van de gebeurtenissen. K. (...) verklaart dit door te stellen dat H. (...) veel vergeet, wat het CGVS niet overtuigend vindt gelet op de ernst van de feiten.

Hierdoor meent het CGVS geen geloof te mogen hechten aan de vreemde auto's voor verzoeksters' huis, noch aan het incident met de man in de witte auto, waaruit het CGVS acht dat dit een negatieve invloed heeft op de geloofwaardigheid van de rest van hun relaas.

Dit betreft inderdaad een tegenstrijdigheid, die echter makkelijk kan worden uitgeklaard. K. (...) wist dat een vermoedelijke marero achtervolgen in een auto een idiote en impulsieve reactie was, die haar in gevaar kon brengen. Ze heeft het dus niet verteld aan haar partner want ze wist dat deze zich boos zou maken op haar en haar lichtzinnigheid – terecht – zou verwijten...

10. Het CGVS meent ook te stellen dat K. (...)’s verklaringen op het CGVS wat betreft het feit dat zij aangesproken werd door mareros over haar werk als journalist niet overeen zouden komen met de inhoud van de klacht dat zij dienaangaande neerlegde in El Salvador. Zo staat er in de klacht dat K. (...) de wijk dient te verlaten of ze zou vermoord worden en meent het CGVS dat er in de klacht « niets [staat] over de bedreigingen van de bendeleden » zoals weergegeven door K. (...) op het CGVS (1) en stelde K. (...) op het CGVS niet dat de mareros haar vroegen om de wijk te verlaten (2). De uitleg van K. (...), dat haar verklaringen bij de Salvadoraanse politie niet correct werden genoteerd, vindt het CGVS een blote bewering.

Verzoeksters begrijpen niet goed wat het CGVS hiermee bedoelt. Wat betreft de bedreigingen door de bendeleden (1) staan deze zwart op wit in de klacht, in tegenstelling tot wat het CGVS stelt:

« (...) »

(vrije vertaling: (...))

De stelling van het CGVS dat er in de klacht geen bedreigingen vermeld zouden zijn, schendt aldus de bewijskracht en de inhoud van deze klacht.

Waar het CGVS K. (...) verwijt dat zij niet uitdrukkelijk zou hebben gesteld tijdens haar verhoor dat de mareros haar verzochten om haar wijk te verlaten (2), speelt het CGVS opnieuw op woorden. Voor iedere Salvadoraanse onderdaan is een bedreiging door mareros gelijk aan een doodsbedreiging als de betrokken persoon niet vanzelf verdwijnt. Dat K. (...) dat niet uitdrukkelijk meldde op het CGVS, kan de geloofwaardigheid van deze bedreiging op zich niet aantasten: het was gewoon impliciet in haar verklaringen en is trouwens uitdrukkelijk vermeld in haar klacht.

11. Wat betreft het onderduiken van H. (...), meent het CGVS dat het niet aannemelijk is dat zij gedurende 9 maanden bij haar tante in Morazán heeft verbleven en gewerkt, ten gevolge van de bedreigingen op K. (...), maar dat ze niet weet waar in Morazán ze tijdens deze periode heeft gewoond. Zo komen haar verklaringen over Morazán, die een dorp zou zijn, niet overeen met de algemene informatie, volgens dewelke Morazán een departement is. Ook kan H. (...) geen namen van wijken in Morazán opnoemen, omdat zij vele zorgen had in die periode en dit soort informatie niet onthield. Het CGVS besluit: « De gebrekkige kennis van H. (...) over haar verblijfplaats in Morazan doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar onderduiken, wat op zijn beurt verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas dat ten grondslag ligt van haar onderduiken. »

Wat dit betreft is H. (...) blijkbaar fout begrepen geweest door het CGVS. Waar ze stelde in Morazán te hebben gewerkt, moet dit niet begrepen worden als een vast werk. Ze ging schuilen bij haar tante en kwam amper naar buiten; aan de dichtstbijzijnde buurvrouwen meldde deze tante weliswaar dat haar nicht hun haar kon knippen of hun nagels kon doen. Deze vrouwen kwamen bij H. (...)’s tante thuis, of heel uitzonderlijk ging H. (...) naar hen toe, naar de buurhuizen in dezelfde straat of vlak erna. Dit geschiedde hoogstens één of twee keer per maand, niet veel meer.

Het is dan ook niet zo dat H. (...) vaak de mogelijkheid had om de streek te verkennen. Ze was bang voor haar leven en hield zich schuil.

12. Verder vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat H. (...) een angst koestert jegens maras, maar niet op de hoogte is van welke bendes aanwezig waren op de plaatsen waar ze onderdook en die ze bezocht in Morazán, eveneens als wat betreft de maras aanwezig in Alto Nuevo in San Miguel, waar H. (...) haar kinderen ging bezoeken. Haar uitleg, dat zij niet veronderstelde dat er een verband zou bestaan tussen de mareros die K. (...) hadden aangesproken en de mareros in Alto Nuevo, vindt het CGVS niet overtuigend gelet op de modus operandi van de mareros, die in contact zijn met elkaar over heel het land. Dit doet, volgens het CGVS, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van H. (...)’s onderduiken en dus aan K. (...)’s asielrelaas.

Voor H. (...) zijn mareros gewoon mareros en zij is bang van alle mareros, zonder groot onderscheid. Dit is ook de reden waarom zij zich zo schuilhield en hoogstens één of twee keer per maand eens een werkje ging doen voor één of andere buurvrouw, zoals hoger vermeld.

13. Het CGVS vindt het ook niet aannemelijk dat K. (...), die een mail heeft gestuurd naar haar werkgever om haar ontslag in te dienen, deze mail niet kan neerleggen omdat zij die verwijderd heeft en omdat zij na haar aankomst in België haar GSM geformatteerd heeft. Het CGVS stelt dit gelijk met een onbegrijpelijke vernietiging van bewijsmateriaal voor haar verzoek om internationale bescherming, die afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

K. (...) heeft inderdaad haar GSM moeten formatteren omdat zij niet voldoende geheugen meer had op haar GSM na haar aankomst in België. Op dat moment dacht zij niet dat dit van belang zou zijn. Ze ging ervan uit dat zij gelooft zou zijn, en niet dat het CGVS elk element in twijfel zou trekken.

14. Wat betreft de hack van de WhatsAppgroep met journalisten, stelt het CGVS dit element niet te betwisten, maar meent het dat « niet [vastgesteld] kan worden » dat K. (...) zelf deel uitmaakte van die groep, noch dat zij hierdoor problemen heeft gekend, en onderlijnt het dat zij hieromtrent geen enkel document neerlegt. Het CGVS meent dat, gelet haar algemene geloofwaardigheid werd aangetast door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, er verder ook afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen aangaande de WhatsAppgroep en haar rol erin.

Het CGVS besluit hieruit dat er dus geen geloof kan worden gehecht aan de door K. (...) aangehaalde vervolgingsfeiten en problemen, waardoor er ook geen geloof wordt gehecht aan de mogelijkheid dat de mannen die in panne stonden in Sociedad iets te maken hebben met haar problemen.

Doordat het CGVS geen geloof hecht aan de door K. (...) ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met haar werk, meent het dat deze « geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming ».

Het CGVS voegt hieraan toe dat K. (...)’s profiel als journaliste niet volstaat om een reëel risico op vervolging in de zin van de subsidiaire bescherming aan te tonen, daar deze vrees in concreto aangetoond dient te worden, wat K. (...) volgens het CGVS niet slaagde te doen.

Wat dit betreft verwijzen verzoeksters gedeeltelijk naar hetgeen hierboven uiteengezet. Dat zij voor een aantal detailpunten niet geloofwaardig worden geacht door het CGVS, kan geen afbreuk doen aan het feit dat K. (...), als lesbische journaliste in El Salvador, wiens geaardheid en beroep niet worden betwist door het CGVS, een zeer hoog risicoprofiel vertoont. Er wordt haar verweten dat zij geen onmogelijke bewijzen kan neerleggen: hoe zou zij hoe dan ook kunnen bewijzen dat zij deel uitmaakte van de gehackte Whatsapp-groep? Die groep werd na de hack uiteraard onmiddellijk ontbonden, zodat het CGVS haar redelijk niet kan verwijten dat zij concreter zou zijn, wat dit betreft, dan haar relaas.

12. Het CGVS acht nog dat de door K. (...) neergelegde documenten de aard van deze beslissing niet veranderen, daar het elementen bevestigen die niet worden betwist door het CGVS (haar nationaliteit, diploma, werk als journaliste voor Canal 9, geschreven krantenartikels). Wat betreft deze artikels meent het CGVS dat deze geen aanleiding zouden kunnen hebben gevormd voor de door K. (...) aangehaalde vrees voor vervolging.

Deze stelling lijkt wat kort door de bocht. K. (...) werkte inderdaad als journaliste op TV, waardoor haar gezicht is gekend, in tegenstelling met het gezicht van journalisten die werken voor de geschreven pers. Zij heeft heel veel foto’s genomen van mareros die gearresteerd werden, zoals trouwens blijkt uit de foto’s van artikels dat zij heeft neergelegd op het CGVS ter staving van haar verzoek.

Daargelaten de betwistingen betreffende de tegenstrijdigheden die aan verzoeksters worden verweten, staat dus vast dat K. (...) een journaliste is met een bekend gezicht in El Salvador. Overeenkomstig de Guidelines van de UNHCR voor El Salvador, is het geloofwaardig dat zij, in deze hoedanigheid, de door verzoeksters beschreven bedreigingen heeft gekregen:

« (...) »⁶

Het wordt niet betwist door het CGVS dat K. (...) journaliste is, dat zij heeft gewerkt voor de televisie en dat haar gezicht als dusdanig dus gekend is, en dat zij feiten van criminaliteit gepleegd door mareros en hun daaropvolgende arrestaties heeft gedekt.

Deze objectieve en niet betwiste elementen moeten veel zwaarder doorwegen dan het aantal secundaire elementen waarover verzoeksters volgens het CGVS niet geloofwaardig zouden opkomen.

13. Tot slot meent het CGVS dat verzoeksters op basis van hun geaardheid evenmin in aanmerking komen voor internationale bescherming, omdat het louter feit te behoren tot de LGBTQIA+-gemeenschap in El Salvador niet voldoende is om te besluiten tot een internationale bescherming. Het CGVS meent inderdaad dat de Salvadoraanse maatschappij zeer homofob is en discriminerend is ten opzichte van de LGBTQIA+-gemeenschap, maar dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch dat leden van de LGBTQIA+-gemeenschap gerechtelijk en/of politieel worden vervolgd omwille van hun geaardheid. Het CGVS somt dan het aantal wetten en verdragen in El Salvador die de rechten van deze gemeenschap zou moeten garanderen. Hoewel het CGVS erkent dat er van de mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen « tot not toe nauwelijks toepassing werd gemaakt », onderlijnt het CGVS dat

er « wel initiatief genomen [wordt] om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren » en dat er « reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving », waaruit het CGVS besluit dat niet elk lid uit de LGBTQIA+-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Terzake meent het CGVS dat verzoeksters geen ernstige problemen zou hebben gekend in El Salvador omwille van hun geaardheid. De verschillende feiten van seksuele insinuaties, belaging, hacking van haar e-mail, intimidatie en seksuele aanranding, meent het CGVS niet te kunnen linken aan K. (...)’s geaardheid, maar aan haar hoedanigheid van vrouw. Het meent dat deze problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn opdat K. (...) in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. In de bestreden beslissing aangaande H. (...) komt het CGVS tot dezelfde conclusie wat haar geaardheid betreft.

Ook meent het CGVS dat het feit dat verzoeksters een tijd samenwoonden, en dat K. (...) geen ernstige problemen kende met haar familie omwille van haar geaardheid, aantonen dat het niet onmogelijk was om haar geaardheid in El Salvador te beleven.

Wat betreft het seksueel misbruik van K. (...) door haar ooms toen zij kind was, meent het CGVS dat dit element niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, gezien deze vrees niet langer actueel zou zijn en dat er niet zou blijken dat K. (...) verder nog problemen heeft gekend wat dit betreft, noch dat zij risico zou oplopen ten opzichte van haar familie.”

Voorts wijzen verzoeksters wat betreft de nood aan een toekomstgericht onderzoek op het doorslaggevend belang van het risico op mishandeling door leden van de veiligheidsdiensten (politie) en de bevolking, indien de seksuele geaardheid gekend zou zijn, zoals *in casu*. Zij menen dan ook dat het onderzoek van het CGVS zich niet mag beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of van de ernst van de door hen aangehaalde feiten. Zij wijzen in dit verband tevens op (i) algemene informatie waaruit blijkt dat terugkeer in El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker of verzoekster, en op (ii) hun seksuele geaardheid.

Daarna wijzen zij op het voordeel van de twijfel, waarvan zij menen dat dit hen moet worden gegund.

Zij lichten voorts de situatie van LGBTQIA+ in El Salvador toe en menen dat het CGVS hiermee rekening moest houden en zich niet mocht beperken “tot het vaag verwijzen naar het bestaan van een gay pride in San Salvador”. Zij concluderen dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een hoog risico lopen op geweld, moord en mishandelingen omwille van hun seksuele geaardheid. Zij wijzen ook op algemene informatie waaruit blijkt dat er in El Salvador geen bescherming voorhanden is vanwege de nationale overheid en menen dat uit het voorgaande volgt dat hun de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Wat betreft de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, voeren verzoeksters een betoog over hun hoedanigheid van ‘*returnee*’ in geval van terugkeer naar El Salvador. Zij hekelen dat het CGVS heeft nagelaten om hun individuele situatie in geval van terugkeer te analyseren en wijzen erop dat zij deel uitmaken van de specifieke groep van “*deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang*” of van “*Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ*” nu hun geaardheid en het werk van eerste verzoekster als journaliste niet worden betwist en zij niet geëmigreerd zijn omwille van de economische situatie. Voorts verwijten zij het CGVS een foutieve lezing te doen van de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 en lichten zij dit omstandig toe. Tot slot citeren zij uit verschillende internationale rapporten over de risico’s die ‘*returnees*’ in El Salvador lopen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. In de bijlage bij haar verweernota refereert verwerende partij aan het rapport “*Bias-Motivated Violence Against LGBT People in El Salvador*” van Human Rights First van 18 januari 2017, het artikel “*Portraits of Pride: El Salvador*” van International Women’s Media Foundation van 11 juli 2018, het rapport “*The impact of violence on LGBTI people in the North of Central America*” van REDLAC van september 2019, het artikel “*Camila, the First Transgender Victim to Find Justice in 25 Years*” van 2 oktober 2020 van María Luz Nóchez in El Faro, het artikel “*“I’m Lucky to Still Be Alive” Violence and Discrimination Against LGBT People in El Salvador*” van Human Rights Watch van januari 2021, het “*El Salvador 2020 Human Rights Report*” van United States Department of State - Bureau of Democracy, Human Rights and

Labor van 30 maart 2021 en de COI Focus “*Salvador. Les frontières invisibles établies par les gangs*” van 20 februari 2023 (update).

2.2.3. Op 18 januari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus “*Salvador. Sécuritétaire citoyenne depuis l'état d'urgence*” van 21 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoeksters de schending aan van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967, van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de “*onafhankelijkheidsplicht*” en van de “*onpartijdigheidsplicht*”, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling en beginselen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou (kunnen) zijn, daar deze bepaling betrekking heeft op een volgend verzoek om internationale bescherming en *in casu* een eerste verzoek om internationale bescherming voorligt. In de mate dat verzoeksters de schending aanvoeren van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat zij nalaten hierbij verdere toelichting te geven.

2.3.1.2. Aangaande de verwijzing van verzoeksters naar artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeksters tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen de schending van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door haar

voorgehouden problemen met benedeleden die haar met de dood bedreigden omwille van haar werk als journaliste nu zij en tweede verzoekster verschillende lacunaire, tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen afleggen, omdat (ii) haar profiel als journaliste op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, omdat (iii) de documenten die zij neerlegt de aard van deze beslissing niet kunnen veranderen, omdat (iv) zij op basis van haar geaardheid evenmin in aanmerking komt voor internationale bescherming, omdat (v) zij op basis van het seksuele misbruik gepleegd door haar nonkels toen zij nog een klein kind was niet in aanmerking komt voor internationale bescherming nu er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vrees niet langer actueel is, omdat (vi) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald en omdat (vii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster zich wat betreft haar vrees voor de benedeleden beroept op dezelfde motieven als haar partner, eerste verzoekster *in casu*, en in het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen. Daarnaast wordt er nog gemotiveerd dat (i) tweede verzoekster op basis van haar problemen met haar ex-partner, de vader van haar zoon M., niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, dat (ii) tweede verzoekster op basis van haar geaardheid evenmin in aanmerking komt voor internationale bescherming, dat (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat tweede verzoekster louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, dat (iv) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat (v) de documenten die tweede verzoekster neerlegt de aard van haar beslissing niet kunnen veranderen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeksters verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen van eerste verzoekster met benedeleden die wilden dat zij stopte met haar werk als journaliste en omwille van hun seksuele geaardheid. Eerste verzoekster verklaart bovendien dat zij in haar jeugd seksueel misbruikt werd door verschillende nonkels en dat zij op haar werk in de mediasector verschillende keren seksueel geïntimideerd en belaagd is geweest door collega's en werkgevers. Tweede verzoekster verklaart tevens dat zij in februari 2019 klacht had neergelegd tegen haar ex-partner, met wie ze sinds 2018 niet meer samen was, omdat deze zich jaloers en agressief gedroeg tegen haar en dat deze haar in december 2019 thuis had opgezocht en haar in haar gezicht had geslagen.

Daarnaast stellen verzoeksters te vrezen dat zij bij terugkeer naar El Salvador hun identiteit zullen moeten achterhouden omdat hun homoseksuele geaardheid er niet geaccepteerd wordt.

Na lezing van de administratieve dossiers kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeksters er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeksters voorgehouden problemen met bendeleden die eerste verzoekster met de dood bedreigden omwille van haar werk als journaliste aangezien verzoeksters verschillende lacunaire, tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen afleggen.

Zo wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster op het volgende:

“Vooreerst roept u in dat u reeds enige tijd voor u door de bendeleden bedreigd werd, onbekende auto’s met geblindeerde ramen in uw straat zag en dat zich uiteindelijk een incident met een witte auto voordeed. Evenwel vermeldde u op de DVZ niets over de vreemde auto’s in uw straat, noch over de aanspreking door de man in de witte auto (CGVS vragenlijst, 3.5 en 3.7). U haalt zelf aan tijdens het begin van uw persoonlijk onderhoud dat u op de DVZ had gezegd dat er een viertal maanden voor de concrete problemen vreemde auto’s uw huis voorbijreden maar dat dit niet werd opgenomen in uw verklaringen (CGVS, p. 3). Dat u deze incidenten wel zou hebben vermeld, maar deze niet werden genoteerd is slechts een blote bewering. De ambtenaar van de DVZ heeft geen belang bij het weglaten van delen van uw verklaringen. Bovendien geeft u zelf toe dat uw verklaring u werd voorgelezen en dat u geen omissies had opgemerkt, u zou dit pas hebben opgemerkt op het moment dat u uw relaas aan uw advocaat vertelde (ibid.). Zelf zegt u aan het begin van uw onderhoud ook niets over het incident met de man in de witte auto, dat evenmin werd opgenomen in uw verklaringen bij de DVZ. Dat er over deze incidenten niets vermeld staat in uw interview bij de DVZ, doet dan ook reeds twijfel rijzen over de waarachtigheid van deze problemen.

Verder valt op dat u zelfs tijdens uw vrij relaas, waar u werd aangespoord uw problemen op gedetailleerde en nauwkeurige wijze weer te geven, slechts kort vermeldt dat u in november 2021 vreemde voertuigen en mensen rond uw huis begon op te merken (CGVS, p. 13). Wederom zegt u niets over het incident met de man in de witte auto. Pas wanneer u later wordt gevraagd om meer te vertellen over de vreemde voertuigen en onbekende mensen in uw straat, geeft u een nooit eerder vertelde versie van de feiten weer. U vertelt tevens voor de eerste maal over het incident met de man in de witte auto. Wanneer u wordt gevraagd waarom u hierover niet eerder tijdens uw onderhoud vertelde, zegt u dat u het wel vermeldde aan het begin van uw onderhoud en ook tijdens uw interview op de DVZ. Dat u dit zou hebben vermeld op de DVZ is, zoals supra reeds opgemerkt, slechts een blote bewering waar weinig rekening mee kan worden gehouden. Dat u aan het begin van uw onderhoud op het CGVS verklaarde dat uw verklaringen bij de DVZ over de vreemde auto’s niet werden genoteerd, verklaart daarnaast uw gebrekkige en beknopte verklaringen van tijdens uw relaas niet (CGVS, p. 3 en p. 19). U wordt dan ook gevraagd waarom u het incident met de witte auto niet tijdens uw relaas aanhaalde, toen u de kans kreeg om over uw problemen te vertellen. U zegt dat u vele problemen heeft gekend en die niet allemaal kon toelichten, waardoor u die heeft proberen samen te vatten (CGVS, p. 19 en p. 20). Gezien u voorafgaand aan uw relaas uitdrukkelijk werd gevraagd om uw problemen in detail weer te geven en gezien u zelf verklaart dat de incidenten met de auto’s zeer belangrijke elementen zijn, overtuigen uw verklaringen niet (CGVS, p. 3). Dat u wederom spontaan niet vertelt over het incident met de man in de witte auto, zijnde een deel van uw problemen, is opvallend en stelt de waarachtigheid van uw verklaringen verder in vraag.

Ook uw partner, H. (...), vermeldt dit incident niet spontaan. Wanneer haar namelijk wordt gevraagd of er nog iets anders gebeurde betreffende de auto’s, behalve dat ze voor uw huis geparkeerd stonden, zegt zij nog steeds van niet. Ter verduidelijking gevraagd of jullie nog problemen hebben gekend met de auto’s, bevestigt zij opnieuw van niet. Pas wanneer haar wordt gevraagd of ze enig idee heeft waarom u vertelde dat u ooit werd aangesproken door een man die in één van die auto’s zat, bevestigt H. (...) dat kort. Gevraagd hoe het komt dat ze zich dat incident niet meer herinnerde, zegt H. (...) vaagweg dat ze zich het simpelweg niet meer herinnerde (CGVS (...), p. 9). Dat ze zich zo een incident, waarbij u persoonlijk en ernstig belaagd bent geweest, niet zou herinneren is erg opvallend en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.”

Door in hun verzoekschrift op te merken dat zij het incident waarbij eerste verzoekster werd benaderd door een man in een witte auto allebei vermeldden, doen zij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij dit incident bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) volledig ongemoeid lieten. De vaststelling dat

verzoeksters op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot hun relaas volledig onvermeld lieten, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan, in tegenstelling tot wat zij trachten te laten uitschijnen. Voorts wijst de Raad erop dat het gegeven dat eerste verzoekster in november 2021 had opgemerkt dat er geregeld een onbekende auto met geblindeerde ruiten voor haar huis stond, dat zij de nummerplaat van deze auto noteerde en dat de man in deze auto haar op gegeven moment zelfs insisterde om in te stappen, wat zij zou hebben geweigerd onder de dreiging naar de politie te bellen, een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid, zodat van verzoeksters kan worden verwacht dat zij hiervan reeds bij de aanvang van hun procedure om bescherming gewag maken, *quod non*. Dat verzoeksters deze gebeurtenis thans in hun verzoekschrift trachten af te doen als een minder belangrijk of minder erg incident dan de rechtstreekse bedreigingen ten aanzien van eerste verzoekster of als een detail, is niet ernstig. Aldus beperken zij zich tot het louter minimaliseren van de vastgestelde omissies in hun verklaringen, doch zij slagen er niet in deze omissies, die steun vinden in de administratieve dossiers, *in concreto* te weerleggen. Van problemen bij het leiden van het verhoor werd op geen enkel moment tijdens de administratieve procedure gewag gemaakt, zodat verzoeksters dit niet dienstig voor het eerst in hun verzoekschrift opwerpen zonder daarbij te concretiseren welke problemen er zouden zijn geweest. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeksters voorgehouden problemen met bendeleden omwille van het werk van eerste verzoekster als journaliste.

Zo wijst de adjunct-commissaris wat betreft het incident waarbij eerste verzoekster werd benaderd door een man in een witte auto in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster nog op de volgende inconsistentie in de verschillende verklaringen die verzoeksters daarover aflegden:

“Zo zegt ze dat u snel wegwandelde en naar huis ging, waarop de man ook wegreed (CGVS (...), p. 9). Dit staat in scherp contrast met uw eigen verklaring, waar u verklaart dat de man wegreed op het moment dat uw vriendin uw straat betrad en dat jullie hem vervolgens achtervolgden (CGVS, p. 19). Wanneer H. (...) dan ook wordt gewezen op uw verschillende verklaringen, zegt ze simpelweg dat u haar dat niet heeft verteld (CGVS (...), p. 9). Dit staat dan weer in contrast met uw eigen verklaring, waar u uitdrukkelijk stelt dat u H. (...) op de hoogte bracht van de volledigheid van de gebeurtenissen. Wanneer u dan ook wordt gevraagd hoe het komt dat H. (...) niets wist over dat u op een vriendin aan het wachten was en u die man uiteindelijk heeft achtervolgd, zegt u dat uw partner veel vergeet (CGVS p. 25). Gelet op het grote verschil in verklaringen en gezien de ernst van de feiten, weet uw verklaring niet te overtuigen. De tegenstrijdige verklaringen van H. (...) doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.”

Verzoeksters voeren aan dat eerste verzoekster wist dat een vermoedelijke *marero* achtervolgen in een auto een idiote en impulsieve reactie was die haar in gevaar kon brengen en dat zij dat niet vertelde aan tweede verzoekster omdat ze wist dat die zich boos zou maken op haar en haar lichtzinnigheid zou verwijten. Zij beperken zich evenwel tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien nog steeds in strijd is met de verklaring van eerste verzoekster dat zij tweede verzoekster op de hoogte had gebracht van het incident met de man in de witte auto (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Aldus slagen verzoeksters er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

De adjunct-commissaris stelt in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster dan ook terecht als volgt:

“Gelet op de bovenstaande elementen moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vreemde auto’s voor uw huis, noch aan het incident met de man in de witte auto. Voor zover het incident met de man in de witte auto te maken heeft met uw eigen problemen, en niet die van H. (...), wordt er afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas gezien geen geloof kan worden gehecht aan het incident zoals door u en H. (...) weergegeven (CGVS, p. 21). De ongeloofwaardigheid van de situatie waarin vreemde auto’s voor uw huis stonden, heeft onvermijdelijk een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van de rest van uw relaas.”

De geloofwaardigheid van het vervolg van het relaas van verzoeksters wordt verder onderuit gehaald door de volgende pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster:

“Waar u inroept dat u op een dag rechtstreeks door bendeleden werd aangesproken in verband met uw activiteiten als journalist, komen uw verklaringen in uw klacht niet overeen met uw verklaringen op het CGVS (CGVS, p. 13, p. 14 en p. 22). Zo werd er in uw klacht opgenomen dat de bendeleden op 10 februari zeiden dat u de wijk diende te verlaten, gezien ze u anders zouden vermoorden (zie klacht). U wordt

geconfronteerd met uw verklaringen in uw klacht en wordt gewezen op de volgende (...) vaststellingen. (...) Anderzijds vermeldt u tijdens uw persoonlijk niet dat de bendeleden u vroegen om de wijk te verlaten. Hierop reageert u slechts dat uw verklaringen niet correct werden genoteerd bij de politie en dat u wel degelijk dezelfde verklaringen aflegde als op het CGVS (CGVS, p. 24 en p. 25). Dit is slechts een blote bewering van uwerzijde. Bovendien mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zelf aanhaalt dat uw verklaringen in uw klacht, door uzelf neergelegd als bewijs, verschillen van de werkelijke feiten. De verschillende verklaringen in uw klacht en op het CGVS doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.”

Waar verzoeksters poneren dat een bedreiging door *mareros* voor iedere Salvadoraan gelijk is aan een doodsb bedreiging als de betrokken persoon niet vanzelf verdwijnt, beperken zij zich opnieuw tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Eerste verzoekster verklaarde op het CGVS dat zij moest ophouden met het uitbrengen van nieuwsartikelen en met in van alles te zitten rondneuzen en dat ze haar anders zouden vermoorden. In tegenstelling tot wat zij trachten te laten uitschijnen, is dit wel degelijk iets anders dan dat zij de wijk moesten verlaten en niet louter een spelen met woorden van de adjunct-commissaris. De vaststelling dat de inhoud van een klacht die verzoeksters ter staving van hun relaas neerleggen niet strookt met hun verklaringen over de feiten die tot deze klacht aanleiding gaven, tast de geloofwaardigheid van hun relaas over deze feiten wel degelijk aan. Hoe dan ook bevat de door verzoeksters voorgelegde klacht louter de verklaringen van eerste verzoekster over de door haar aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat eerste verzoekster een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld.

Daarbij komt nog het volgende:

“Verder komt het niet aannemelijk over dat H. (...) gedurende negen maanden bij haar tante in Morazan zou hebben verbleven en gewerkt, ten gevolge van de bedreigingen die u had gekregen, maar dat ze geen idee heeft over waar in Morazan ze gedurende die negen maanden heeft geleefd. Wanneer haar een eerste keer wordt gevraagd waar in Morazan haar tante woonde, zegt ze dat Morazan een dorp is. Wanneer ze er vervolgens op wordt gewezen dat Morazan een groot departement is, zegt ze dat het zoals San Miguel is en niet zo groot is (CGVS (...), p. 10). De verklaring van H. (...) staat in scherp contrast met algemene informatie, waaruit blijkt dat Morazan een departement is en een oppervlakte van 1447 km² in beslag neemt. Dit is reeds opvallend. Gevraagd aan H. (...) of ze namen van wijken in Morazan kan opnoemen, zegt ze van niet gezien ze vele zorgen had destijds en zo'n informatie niet onthield (CGVS (...), p. 11). Dat H. (...) gedurende negen maanden woonde en daarnaast ook werkte in Morazan, maar verder absoluut geen idee heeft van waar ze zich bevond is weinig aannemelijk. De gebrekkige kennis van H. (...) over haar verblijfplaats in Morazan doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar onderduiken, wat op zijn beurt verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas dat ten grondslag ligt van haar onderduiken.

Verder is het eigenaardig dat H. (...) enerzijds een angst zou hebben gekoesterd jegens bendes, maar anderzijds niet op de hoogte is van welke bendes aanwezig waren op de plaatsen waar ze onderdook en die ze bezocht. Wanneer haar wordt gevraagd of er een bende aanwezig was op de plaats waar ze woonde in Morazan, zegt ze dat ze dat niet weet. Ze voegt eraan toe dat het geen gespreksonderwerp was met haar familie (CGVS (...), p. 12). Gezien ze onderdook wegens problemen met een bende, is het erg opvallend dat ze zich niet zou hebben geïnformeerd over de aanwezigheid van bendes op haar verblijfplaats in Morazan. Dezelfde redenering geldt voor de aanwezigheid van bendes in Alto Nuevo in San Miguel, waar H. (...) haar kinderen ging bezoeken. Ook hier weet H. (...) niet welke bende aanwezig was. Wanneer haar wordt gevraagd of dat geen belangrijke informatie was voor haar voordat ze haar kinderen ging bezoeken, bevestigt ze dat en zegt ze dat ze daarentegen niet veronderstelde dat er een verband zou bestaan tussen de bendeleden die K. (...) hadden aangesproken en de bendeleden in Alto Nuevo (CGVS (...), p. 13). Als Salvadoraanse vrouw, geboren en getogen in het land, mag redelijkerwijs verwacht worden dat ze op de hoogte is van de basis *modus operandi* van bendes, waarbij ze over heel het land met elkaar in contact staan. Dat H. (...) er niet bij zou stilstaan dat er een verband zou kunnen bestaan tussen bendes in verschillende wijken is weinig aannemelijk, waardoor het nonchalante gedrag van H. (...) verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar onderduiken en aldus aan uw relaas.”

Verzoeksters laten gelden dat tweede verzoekster “blijkbaar fout begrepen (is) geweest door het CGVS” en dat ze wel stelde in Morazán te hebben gewerkt, maar dat dit niet als vast werk begrepen moet worden. Tweede verzoekster kwam er amper naar buiten, ging hoogstens één of twee keer per maand naar de buurhuizen in dezelfde straat om bij de dichtstbijzijnde buurvrouwen hun haren te knippen of hun nagels

te doen en had bijgevolg niet zo vaak de mogelijkheid om de streek te verkennen, zo betogen zij. Dit kan evenwel niet verschonen dat tweede verzoekster geen namen van wijken in Morazán kan opnoemen, dacht dat Morazán een dorp was dat niet zo groot is, terwijl het een groot departement van 1447 km² is, en niet op de hoogte was van welke bendes er aanwezig waren. Ook door in hun verzoekschrift louter te poneren dat voor tweede verzoekster “*mareros gewoon mareros (zijn)*” en dat tweede verzoekster bang is “*van alle mareros, zonder groot onderscheid*” verklaren verzoeksters niet afdoende dat tweede verzoekster, hoewel zij een vrees zou hebben gehad voor de bendes in El Salvador, niet op de hoogte is van welke bendes aanwezig waren op de plaatsen waar ze onderdook en die ze bezocht. Verzoeksters slagen er dan ook niet in de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster nog op de volgende bijzonderheid gewezen:

“Verder is het uiterst opmerkelijk dat u verklaart een mail te hebben gestuurd naar uw werkgeven om uw ontslag in te dienen, maar dat u stelt deze mail niet te kunnen neerleggen omdat u deze heeft verwijderd. Meer nog, na aankomst in België -waar u naartoe kwam om asiel aan te vragen- stelt u uw gsm te hebben geformatteerd en zo al het mogelijke bewijs dat u erop had staan te hebben verwijderd (CGVS, p. 25 en p. 26). Waarom u zelf bewijsstukken met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming zou vernietigen is uiterst onduidelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Het betoog in het verzoekschrift dat eerste verzoekster, toen zij bij aankomst in België haar gsm formatteerde – en bijgevolg mogelijk bewijsmateriaal wiste –, niet dacht dat dit van belang zou zijn en ervan uitging dat zij geloofd zou worden, is niet ernstig. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen en dat deze verzoeker een inspanning moet doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Dat eerste verzoekster bij aankomst in België alle gegevens uit haar gsm wist, strookt niet met de op haar rustende medewerkingsplicht.

Ten slotte wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster nog op het volgende:

“Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS de hack van de WhatsAppgroep met journalisten in niet betwist, maar dat niet kan worden vastgesteld dat u zelf deel uitmaakte van die groep, noch dat u hierdoor problemen heeft gekend (CGVS, p. 16 en p. 17). U legt wat dit betreft geen enkel document neer. Doordat uw algemene geloofwaardigheid supra reeds werd aangetast door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, zie supra, wordt er onvermijdelijk ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de WhatsAppgroep en uw rol daarin.

Gelet op het geheel der elementen supra dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en problemen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de mogelijkheid dat de mannen die in panne stonden in Sociedad ook maar iets te maken hebben met uw problemen (CGVS, p. 13 en p. 28).

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met uw werk, kunnen deze geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming.”

Door in hun verzoekschrift louter te wijzen op het zeer hoog risicoprofiel van eerste verzoekster als lesbische journaliste in El Salvador doen verzoeksters geen afbreuk aan deze concrete motieven van de bestreden beslissingen. Bij gebrek aan sluitend bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten, moest *in casu* worden nagegaan of de verklaringen van verzoeksters voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun verzoeken, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht. Zoals uit het voorgaande genoegzaam blijkt, is dit niet het geval nu verzoeksters verschillende lacunaire, tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen afleggen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met bendeleden die eerste verzoekster met de dood bedreigden omwille van haar werk als journaliste. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Aldus slagen verzoeksters er ook niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeksters het volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoekster opgenomen motief volledig ongemoeid laten:

“Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als journaliste op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond (...).”

Dit motief vindt steun in de administratieve dossiers, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeksters volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen. Gelet op al het voorgaande, volgt de Raad de adjunct-commissaris voorts waar deze stelt dat verzoeksters in gebreke blijven hun vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen.

Aldus stelt de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris, vast dat verzoeksters de problemen van eerste verzoekster met bendeleden die haar met de dood zouden hebben bedreigd niet aannemelijk maken. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier van eerste verzoekster (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen hier omwille van de in de eerste bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk aan doen. De adjunct-commissaris motiveert in de eerste bestreden beslissing als volgt over de door eerste verzoekster neergelegde documenten:

“Uw paspoort heeft betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Uw bachelorsdiploma in communicatie heeft betrekking op uw hogere studies, die niet onmiddellijk worden betwist door het CGVS. Uw perskaart, foto’s en video van uw werk hebben betrekking op uw werk als journaliste voor Canal 9, wat evenmin onmiddellijk wordt betwist. De krantenartikelen zijn volgens u artikelen waaraan u heeft meegewerkt (CGVS, p. 12). Hoewel nergens op de artikelen uw naam wordt vermeld, betwist het CGVS dit niet onmiddellijk (CGVS, p. 16). De artikelen, die handelen over de algemene situatie in El Salvador, kunnen de ongeloofwaardigheid van uw relaas echter niet herstellen. Het krantenartikel over bendelid El Scrapy, dat u volgens u op 10 februari 2022 bedreigde, heeft betrekking op zijn gevangenneming eind september 2022 en heeft verder geen betrekking op u (CGVS, p. 22). Het krantenartikel kan de ongeloofwaardigheid van uw relaas supra niet herstellen. De documenten met vluchtinformatie hebben betrekking op uw vlucht uit El Salvador op 9 maart 2022 en kunnen de supra gedane vaststellingen niet wijzigen.”

Door er in hun verzoekschrift op te wijzen dat eerste verzoekster inderdaad als journaliste op televisie werkte, waardoor haar gezicht gekend is, en dat zij heel veel foto’s heeft genomen van *mareros* die gearresteerd werden, doen verzoeksters geen enkele afbreuk aan het voorgaande. Nog daargelaten het gegeven dat uit de neergelegde krantenartikelen niet kan blijken of eerste verzoekster daar effectief aan heeft meegewerkt, handelen deze, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld, over de algemene situatie in El Salvador en over de gevangenneming van een bendelid en hebben zij geen betrekking op eerste verzoekster. Dat eerste verzoekster een journaliste zou zijn met een bekend gezicht in El Salvador, verandert daar niets aan. De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, wijzigt daar evenmin iets aan. Hieruit blijkt immers dat de vraag of journalisten die werken op dossiers die door zowel statelijke als niet-statelijke gewapende actoren als gevoelig worden beschouwd nood hebben aan internationale bescherming afhankelijk is van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak. Te dezen wordt een dergelijke nood evenwel niet *in concreto* aangetoond.

Ook de documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier van tweede verzoekster (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, map met ‘documenten’) kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de tweede bestreden beslissing als volgt over de door tweede verzoekster neergelegde documenten:

“Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. De informatie betreffende uw vlucht uit El Salvador kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet wijzigen.”

Deze motieven worden door verzoeksters op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad merkt nog op dat verzoeksters niet betwisten dat (i) er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vrees van eerste verzoekster op basis van het seksuele misbruik gepleegd door haar nonkels toen zij nog een klein kind was niet langer actueel is en dat (ii) tweede verzoekster op basis van haar problemen

met haar ex-partner niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Zij laten de vaststellingen en overwegingen hierover in de bestreden beslissingen in hun verzoekschrift volledig onverlet, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden opgemerkt dat verzoeksters op basis van hun homoseksuele geaardheid evenmin in aanmerking komen voor internationale bescherming nu (i) op basis van de beschikbare landeninformatie niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging, zodat een individuele beoordeling van hun verzoeken, waarbij zij hun vrees voor vervolging *in concreto* dienen aan te tonen, noodzakelijk blijft, (ii) niet blijkt dat eerste verzoekster ernstige problemen heeft gekend in El Salvador omwille van haar geaardheid, (iii) verzoeksters sinds februari 2021 een relatie onderhouden en sinds ongeveer mei 2021 ook samenwoonden in hetzelfde huis zodat niet blijkt dat zij hun geaardheid in El Salvador absoluut niet konden beleven, (iv) er evenmin aanwijzingen zijn dat eerste verzoekster ernstige problemen kende met haar familie omwille van haar geaardheid, (v) tweede verzoekster zelf geen concrete en persoonlijke vrees op basis van haar geaardheid aanhaalt en zij op basis van de problemen met haar ex-partner, die vermoedt dat zij lesbisch is, niet in aanmerking komt voor internationale bescherming en (v) de foto's die zij neerleggen deze vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Verzoeksters kunnen geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door kritiek te uiten op de gevolgtrekking van de bestreden beslissingen.

Zo wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat op basis van de beschikbare landeninformatie niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging, zodat een individuele beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters noodzakelijk blijft:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de Salvadoraanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen leden van de LGBTI-gemeenschap, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieele vervolging van leden van de LGBTI-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit.

Wat betreft wetten en beleid, overstijgt El Salvador de meeste Centraal-Amerikaanse naties in het erkennen van de rechten van de leden van de LGBTI-gemeenschap. Zo heeft El Salvador verschillende internationale mensenrechtenverdragen ondertekend en is het het enige Centraal-Amerikaanse land dat lid is van de LGBTI Core Group van de Verenigde Naties. Leden van de LGBTI-gemeenschap worden tegen discriminatie beschermd door een arrest van het Hooggerechtshof uit 2009, door het strafwetboek en een ministerieel decreet van 2010. Overigens ging in 2015 de wet tegen haatmisdrijven van kracht. Hoewel er van deze mogelijkheid om haatmisdrijven te vervolgen tot nog toe nauwelijks toepassing werd gemaakt, wordt er wel initiatief genomen om politieagenten en openbare aanklagers te sensibiliseren. Ter zake wordt verwezen naar een rechtszaak van 28 juli 2020 waarbij drie politieagenten tot twintig jaar gevangenisstraf werden veroordeeld omwille van de moord op een transvrouw. Niettegenstaande het misdrijf uiteindelijk niet werd geclassificeerd als haatmisdrijf, in tegenstelling tot wat de openbare aanklager had geformuleerd in zijn eerste aanklacht, betreft het een belangrijk precedent voor de LGBTI-gemeenschap in El Salvador. Voorts blijkt uit de toegevoegde informatie dat er in El Salvador verschillende organisaties bestaan die ijveren voor LGBTI-rechten en dat er reeds meer dan twintig jaar lang elk jaar in San Salvador de Pride Parade wordt georganiseerd om zichtbaarheid te geven aan deze groep in de samenleving.

*Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTI-gemeenschap in El Salvador het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Ook UNHCR heeft in de Eligibility Guidelines voor El Salvador van maart 2016 als standpunt dat een verzoek moet beoordeeld worden “depending on the particular circumstances of the case”. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”*

De door verzoeksters in hun verzoekschrift aangehaalde landeninformatie is dezelfde of ligt in dezelfde lijn als degene waarop de beoordeling in de bestreden beslissingen is baseert – en waaraan verwerende partij in haar nota met opmerkingen refereert –, zodat deze aangereikte landeninformatie geen afbreuk kan doen aan de hierboven aangehaalde analyse.

De adjunct-commissaris is dan ook terecht overgegaan tot een individuele beoordeling van de verzoeken van verzoeksters. In de eerste bestreden beslissing overweegt hij wat dit betreft als volgt:

“Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Zo blijkt niet dat u ernstige problemen heeft gekend in El Salvador omwille van uw geaardheid. U stelt dat u steeds gebukt ging onder seksuele belaging vanaf dat u begon te werken voor de mediasector. U verloor verschillende kansen om carrière te maken omdat u niet inging op de seksuele insinuaties van welbepaalde mannen. Zo werd u ook twee jaar lang belaagd door een collega bij Radio L. (...), die uw e-mail en andere accounts hackte. Wanneer u dit aangaf bij uw overste, werd de schuld voor het gedrag van uw collega bij u gelegd. Uw overste vroeg u tevens waarom u niet inging op de avances van uw collega en vroeg u of u misschien lesbisch was (CGVS, p. 18 – p. 20). Ook viel uw overste bij Kanaal 23 u lastig, net zoals hij andere vrouwen die er werkten lastigviel. Hij intimideerde u met woorden en probeerde u eenmaal onder dwang te kussen, waarna u direct uw ontslag gaf (CGVS, p. 8). U verklaart dat alle vrouwen binnen de mediasector te maken krijgen met grensoverschrijdend gedrag (CGVS, p. 20). Hier dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden vastgesteld dat u onder deze problemen leed omwille van uw geaardheid. Hoewel het CGVS zulke feiten betreurt, zijn deze problemen daarnaast hoe dan ook niet zwaarwichtig genoeg opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Daarnaast onderhield u sinds februari 2021 een relatie met H. (...) en woonden jullie sinds ongeveer mei 2021 ook samen in hetzelfde huis (CGVS, p. 5). Hieruit blijkt niet dat u uw geaardheid in El Salvador absoluut niet kon beleven. Verder zijn er evenmin aanwijzingen dat u ernstige problemen kende met uw familie omwille van uw geaardheid. U verklaart weliswaar dat uw moeder op de hoogte is van uw geaardheid, maar het niet aanvaardt (CGVS vragenlijst, 3.7). Gezien u echter voor vertrek uit het land bij uw moeder kon onderduiken en tot op heden nog steeds dagelijks contact onderhoudt met haar, blijkt niet dat u ernstige problemen kent met haar (CGVS, p. 7 en p. 26). Uw zussen zijn verder eveneens op de hoogte van uw geaardheid, maar spreken er niet over (CGVS vragenlijst, 3.7). Hieruit en uit het feit dat u wekelijks met uw zussen spreekt, kan evenmin het bestaan van ernstige problemen worden afgeleid.

De foto's die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De foto's met H. (...) ondersteunen weliswaar in beperkte mate de geloofwaardigheid van jullie relatie, die niet onmiddellijk wordt betwist. Op basis van de relatie in se komt u echter niet in aanmerking voor internationale bescherming.”

De tweede bestreden beslissing bevat in hoofde van tweede verzoekster de volgende overwegingen:

“Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit is in eerste instantie zo omdat u zelf geen concrete en persoonlijke vrees op basis van uw geaardheid aanhaalt. Uit het gebrek aan verklaring hierover kan worden afgeleid dat u geen ernstige problemen heeft gekend. Verder komt u op basis van de problemen met uw ex-partner, die vermoedt dat u lesbisch bent, zoals supra vastgesteld niet in aanmerking voor internationale bescherming. Daarnaast onderhield u sinds februari 2021 een relatie met K. (...) en woonden jullie sinds ongeveer mei 2021 ook samen in hetzelfde huis (CGVS, p. 6 en CGVS (...), p. 5). Hieruit blijkt niet dat u uw geaardheid in El Salvador absoluut niet kon beleven.”

Verzoeksters brengen tegen deze concrete vaststellingen en overwegingen niet een dienstig argument aan, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen. Hoewel verzoeksters kunnen worden gevolgd waar zij van oordeel zijn dat er een nood is aan een toekomstig onderzoek, kan er uit de voorgelegde landeninformatie geen inherent risico blijken voor hen vanwege hun geaardheid.

Waar verzoeksters nog betogen dat zij door hun overheid geen bescherming kunnen verkrijgen, wijst de Raad er op dat er in hun hoofde geen gegronde vrees kan worden vastgesteld, zodat er niet kan worden geconcludeerd dat zij zich zouden moeten beroepen op de overheid ter bescherming en het vraagstuk aangaande de effectiviteit van overheidsbescherming in El Salvador bijgevolg niet relevant is.

Gelet op het voorgaande kunnen verzoeksters dan ook niet worden gevolgd waar zij menen dat zij omwille van hun geaardheid een gegronde vrees hebben voor vervolging in El Salvador, daar dit noch kan blijken uit landeninformatie die voorligt, noch uit de concrete elementen die zij aanvoeren.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeksters het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voor zover verzoeksters nog wijzen op hun verblijf in het buitenland en het risico dat dit meebrengt om bij terugkeer te worden afgeperst of gerekruteerd door de bendes, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoeksters niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen en hun geaardheid een actuele en gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoeksters zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoeksters in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoeksters, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt en door hen niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeksters bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat uit de door verwerende partij bij haar aanvullende nota gevoegde informatie blijkt dat de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand heeft ingesteld en dat dit heeft geleid tot meer bewegingsvrijheid voor Salvadoranen die daarvoor leefden in een wijk die onder controle stond van een bende en tot een daling van het aantal moorden en afpersingen (COI Focus “*Salvador. Sécuritétaire citoyenne depuis l'état d'urgence*” van 21 december 2023).

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeksters in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeksters nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeksters geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeksters voorgehouden problemen met benedeleden omwille van het werk van eerste verzoekster als journaliste, dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vrees van eerste verzoekster op basis van het seksuele misbruik gepleegd door haar nonkels toen zij nog een klein kind was niet langer actueel is, dat tweede verzoekster op basis van haar problemen met haar ex-partner niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, dat verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging aantonen op basis van hun geaardheid en dat het verblijf van verzoeksters in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoeksters maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en dat *“(i)n these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen benedeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld. Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in

El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

In het kader van de noodtoestand kan behoudens het hoger gestelde nog worden vastgesteld dat de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen hebben gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de adjunct-commissaris dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeksters is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dan ook niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeksters verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoeksters ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoeksters op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeksters in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-

commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoeksters echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN